

Singurătate

George Topârceanu

Prin luminișul crângului tăcut,
De-atâta vreme nimeni n-a trecut.

Copacii goi, în lungă nemișcare,
Pe umbra lor ce stă-nălțată în picioare.
Arar ajunge până-aici
O pasăre cu aripile mici,
Și glasul ei răsună în liniște prea tare.

Dar Primăvara, care știe tot,
Va risipi prin iarba dimprejur
Scântei de-azur -
Albastru miozot.
Și dintre foi tivite cu argint,
Vor crește ciucuri albi de mărgărint.

Pe-aici, o zână mică coboară dintre stele,
Și-n fiecare noapte culege viorele.
Dar nimănui pe lume nu-i e dat s-o vadă
Cum vine pe cărările din mladă,
Făcând în taină îndelung popas,
Din loc în loc, pe unde-a mai rămas
Zăpadă...